

JÓB KÖNYVE 5-10.

Kiálts csak! Válaszol-e valaki? Melyik szenthez fordulsz?

Úgy tűnik, hogy már abban az időben is kifejllesztették maguknak a szentekhez való fordulást.

*Mert az ostobát megöli a bosszúság, és a balgát halálba kergeti a heveskedés.
Én magam láttam, hogy egy ostoba gyökeret vert, de hirtelen elkorhadt a lakóhelyén.
Távol van fiaitól a segítség, eltapossák őket a kapuban, nem menti meg senki.*

Most pedig ostobasággal és balgasággal vádolja Jóbot, mivel összedőlt házuk agyonütötte a gyermekeit.

Aratását, melyet tövisek közül vett ki, megeszi az éhező, vagyona után liheg a szomjazó.

A sébaiak és a káldeusok Jób minden javát elvitték, és Elifáz úgy próbálja alkalmazni a dolgokat, hogy látható legyen, hogy mindez Jób ostobasága miatt történt.

*Nem a porból támad a hamisság, és nem a földből sarjad ki a vész,
hanem az ember maga szüli a vést, melynek szikrái a magasba szállnak.
De én az Istenhez fordulok, Istenre bízom ügyemet,
aki hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul.
Esőt ad a föld színére, vizet bocsát a mezőkre.
Magasra emeli az alant levőket, a gyászolókat oltalmazza segítségé.
Meghiúsítja a ravaszok terveit, nem alkot kezük maradandót.
Saját ravaszságukkal fogja meg a bölcseket és a cselszövők tanácsa megdől.
Nappal is sötétben botorkálnak, tapogatóznak délben is, mint éjjel.
Megszabadítja szájuk fegyverétől, az erős kezéből a szegényt.
Így lesz reménysége a nincstelennek, a csalárdság pedig elnémul.
Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg!*

Salamon nagyon jól ismerhette Jób könyvét, mert ezt írta a fiának:

*Az ÚR intését meg ne vesd, fiam, és dorgálását meg ne utáld!
A Zsidókhoz írt levélben pedig szintén azt olvashatjuk, hogy
„Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged,
mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkét, akit fiává fogad.”*

*Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.
Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem.
Éhínségben megment a haláltól, háborúban a fegyveres kéztől.
Nyelvek ostorától rejtve leszel, nem kell félned, hogy pusztulás szakad rád.
Nevetsz a pusztuláson és éhségen, nem kell félned a föld vadjaitól,
mert a mező kövei is szövetségeseid, a mezői vadak is kibékülnek veled.
Megéred, hogy békesség lesz sátradban, otthonodat vizsgálva, nem lesz benne vétek.
Megéred, hogy sok utódod lesz, és sarjadékok annyi, mint földön a fű.
Érett korban térsz a sírba, ahogyan a kénéket idejében takarítják be.
Ezt kutattuk ki, így van ez! Hallgass rá, és jól jegyezd meg!*

Igy vannak a dolgok, Jób, és halgass rám a saját érdekedben, békülj ki Istennel!

Jób pedig így válaszol neki:

Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

Bárcsak igazán mérnék meg elkeseredésemet, szenvedésemmel együtt tennék mérlegre!

Abban az időben a mérleg két serpenyőjét hozták egyensúlyba a kis súlyokkal. Az egyik felére az árut tették, a másikra a súlyokat, és amikor kiegyenlítették, akkor tudták, hogy mennyi a súlyuk.

Bizony, súlyosabb a tenger homokjánál, ezért voltak balgák szavaim.

Elképzelhetjük, hogy a tenger homokja van a mérleg egyik felén, és ennél is súlyosabb Jób elkeseredése a másik oldalon. Talán egy kis túlzás van a dologban.

Mert a Mindenható nyilai vannak bennem, mérgüket issza lelkem, és Isten rettentései sorban elérnek engem.

Ordít-e a vadszamar a fűben, bög-e az ökör a takarmány mellett?

Megeszik-e az ízetlen ételt sótlanul, vagy van-e íze a nyers tojásnak?

Érintésétől is iszonyodom: olyan az, mint a romlott étel.

Bárcsak teljesülne kívánságom, és beteljesítené Isten reménységemet!

Bárcsak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonálát!

Biztos vagyok benne, hogy mindnyájan voltunk már hasonló helyzetben, amikor annyira megkeseredtünk, hogy ilyen gondolatok jártak a fejünkben. De nem hiszem, hogy ezek a gondolatok mindig őszinték, hanem csak mondjuk őket, de nem igazán gondolunk bele.

Úgy vagyunk ezzel, mint a fickó, aki egy forró napon egy súlyos terhet cipelt a vállán, és végre elért egy folyóhoz. A parton összeroskadt, leejtette a terhét és ott ült, és könyörgött, hogy bárcsak eljönne már a halál, és elvinné őt. Egyszer csak megveregetei valaki a vállát. Felnézett, és ott állt a halál, és azt kérdezte, hogy „Engem hívtál?” Mire az ember így válaszolt: „Igen. Megtennéd, hogy ismét felsegítenéd a válamra ezt a csomagot, hogy tovább mehessek?”

Nem mindig gondoljuk azt, amit mondunk, amikor azt szeretnénk, hogy mindennek vége legyen, de sokszor a pillanat nehézsége miatt lehet, hogy így érzünk. Jób is ezt fejezi ki, de ezek után ismét elárulja, hogy fogalma sincs arról, hogy mit jelent a halál:

Akkor még lenne vigaszom, tudnék örülni a kíméletlen fájdalomban is, hogy nem tagadtam meg a szent Isten beszédét.

Honnan vegyek erőt a várakozásra? Mi lesz a végem, ha meghosszabbodik is életem?

Nem vagyok olyan erős, mint a kő, nem ércből van a testem.

Hát nem kapok segítséget? El van zárva tőlem a szabadulás?

Most pedig Elifázhoz és barátaihoz intézi szavait:

Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek, ha elhagyta is a Mindenható félelmét.

Atyámfiai hűtlenek, mint a patak, ahogyan a patakok vize eltűnik,

amikor zavarosak a jégtől, ha olvadó hó rejtőzik bennük.

De idővel visszahúzódnak, elapadnak, a hőségben fenéig kiszikkadnak.

Azt mondja, hogy a barátaim olyanok, mint a hó, mert amikor a dolgok felforrósodnak, akkor elolvadnak, eltűnnek. Nekem is voltak ilyen barátaim, olyanok voltak, mint a jó idő: amikor a dolgok kezdenek komolyra fordulni, nem találtam sehol őket.

*Letérnek útközpont a karavánok, de kietlen helyre jutnak, és elpusztulnak.
Nézelődnek Téma karavánjai, a sébai vándorok bennük reménykednek.
De megszegyenülnek, amiért bennük bizakodtak, csalódnak, amikor odaérnek.
Így lettetek nekem semmit érővé: látjátok a borzalmat, és féltek.
Mondtam-e, hogy adjatok valamit, vagy javaitokból vesztessetek meg valakit érdekemben,
hogy mentsetek meg az ellenség kezéből, váltsatok ki a zsarnokok kezéből?*

Nem kértem tőletek semmit, mondja Jób, és nem is hívtalak titeket.

*Tanítsatok, és elhallgatók, értessétek meg velem, miben tévedtem!
Milyen fájdalmas az őszinte beszéd! De mire való örökös feddésed?
Szavakért akartok megfeddeni? Hiszen a szélnek szól a kétségbeesett ember!
Ti még az árvára is sorsot vettek, barátaitokra is alkudoztok!
Tekintsetek rám végre, szemetekbe csak nem hazudok!
Hagyjátok abba, ne legyen álnokság! Hagyjátok abba, még mindig igazam van!
Szólt-e nyelvem álnokságot? Nem érezné-e ínyem a romlást?
Csak küzdelem a halandó sorsa a földön, napjai úgy telnek, mint a napszámosnak!
Ahogyan a rabszolga eped az árnyék után, és a napszámos várja a munkabért,
úgy jutottak nekem hiábavaló hónapok, nyomorúságos éjszakákkal fizettek ki engem.
Ha lefekszem, azt kérdelem: Mikor kelhetek fel? Hosszú az este, és tele vagyok nyugtalansággal hajnalig.
Testemet férgek és porkéreg borítja, bőröm beforrad, és újra kifakad.*

Jób a betegségét írja le nekünk, ami nagyon visszataszító lehetett.

*Napjaim gyorsabbak a takács vetélőjénél, és reménytelenül múlnak el.
Gondold meg, hogy csak szellő az életem, szemem nem lát többé jót.
A rám néző szem nem pillant meg. Szemed felém fordítod, de már nem vagyok.
Eltűnt a felhő, elszállt. Éppígy nem jön vissza, aki leszáll a holtak hazájába.*

Még mindig nem tudja, hogy miről beszél.

*Nem tér vissza házába többé, lakóhelyén sem tudnak róla többé.
Nem is tartóztatom meg a számat, beszélni fogok szorongó lélekkel, panaszkodni fogok keserű szívvel.
Tenger vagyok-e vagy tengeri szörny, hogy őrséget állítasz ellenem?
Mikor azt gondolom, hogy megvigasztal nyoszolyám, hordozza panaszomat fekhelyem,
akkor álmokkal rémítesz, látomásokkal rettentesz engem.
Inkább választom a fulladást, inkább a halált, mint e csontvázat.
Megvetem az életemet, nem kell tovább! Hagyj békén, mert időm csak egy lehelet!
Micsoda az ember, hogy ily nagyra tartod, és hogy így törődsz vele?*

Jób elfordul Elifáztól, és ettől a verstől kezdve Istenhez intézi szavait.
Nagyon érdekes ez a kérdés: vajon miért törődik ennyire Isten az emberrel, miért tartja annyira nagyra őt?
Ki vagyok én, hogy Isten az én szeretetemet, közösségemet, az én válaszaimat akarja? Isten elbűvölő titkait nem érthetem meg.

Minden reggel megvizsgálod, minden pillanatban próbára teszed.

*Miért nem veszed le rólam a szemed? Nyálatat sem engeded lenyelni?
Ha vétkeztem, mit követtem el ellened, emberek őrzője? Miért tettél a céltábláddá? Talán terhedre vagyok?
Miért nem bocsátod meg vétkeimet, miért nem nézed el bűnömet? Hiszen már a porban fekszem, mire keresel, már nem leszek.*

Panaszkodik Istennek és kiált hozzá nyomorúságában.

*Akkor megszólalt a súaht Bildád, és ezt mondta:
Meddig beszélsz ilyeneket, meddig lesz heves szél szádnak beszéde?
Meghamisítja-e Isten a jogot, elferdíti-e a Mindenható az igazságot?
Ha fiaid vétkeztek ellene, hibájukért fizetett meg nekik.
Ha te az Istent keresed, és a Mindenhatóhoz könyörögsz,
ha tiszta és becsületes vagy, bizonyosan örködik fölötted, és békés otthont ad igazságodért.
Bár először kicsiny voltál, végül igen nagyvá leszel.
Kérdezd csak meg az előző nemzedéket, jegyezd meg, amit kikutattak az atyák!
Mi csak tegnapiak vagyunk, és semmit sem tudunk, életünk csak árnyék a földön.
Majd ők megtanítanak, és megmondják neked, tőlük származnak az értelmes szavak!
Felnő-e a nád mocsár nélkül? Megnő-e a sás víz nélkül?
Alig hajt ki, és ha le sem tépik, akkor is elszárad, minden fűnél előbb.*

Jób, te olyan vagy, mint a sás, amelynek mocsara kiszáradt, és hiába zöld, mégis elszáradásra van ítélve. A képmutatók sorsa ez, Jób.

*Így járnak, akik elfeledkeznek Istenről, az elvetemültek reménysége elvész.
Szétfoszlik bizakodásuk, bizodalmauk olyan, mint a pókháló.
Ha házára támaszkodik, nem marad meg, belekapaszkodik, de nem tud megállni.
Virul ugyan a napfényben, indája túlnő a kerítésen,
gyökerei átbújnak a kőrákason, megkapaszkodnak a kőhalomban is,
de ha kiirtják helyéről, még az is megtagadja őt: Nem is láttalak!
Csak ennyi öröm van az útján. Azután más nő a földből.
Nem veti meg Isten a feddhetetlent, és nem fogja kézen a gonosztevőket.
Megtölti még szádát nevetéssel, és ajkaidat ujjongással.
Gyűlölöidet szégyen borítja, és nem lesz sátra a bűnösöknek.*

Bildád mondanivalója az, hogy Isten igaz és igazságos, és ha Jób kibékül Istennel, akkor minden megoldódik.

*Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta:
Igaz, tudom, hogy így van Isten igaz és igazságos.
Ez egy örökérvényű igazság, annak ellenére, hogy gyakran megkérdőjelezzük az emberek Isten igazságosságát.
A Sátán is azzal kezdte Éva megkísértését, hogy kijelentette, hogy Isten nem igazságos, mert „azért nem akarja, hogy egyél a fa gyümölcséből, mert tudja, hogy ha eszel, akkor te is olyan okos leszel, mint Ő”.*

A Sátán ezt azóta is folyamatosan gyakorolja. Az emberek szájából gyakran elhangzik ez a kérdés: „Hogy lehet, hogy egy szerető Isten ilyen dolgot megengedjen? Ez nem igazságos!” „Hogyan engedheti meg a szerető Isten, hogy gyerekek halljanak éhen?” „Hogy engedheti meg a szerető Isten, hogy a háború olyan sok embert megcsonkítson?”
Minden kérdés azt sejteti, hogy Isten nem igazságos.

Jób megerősíti Bildád szavait: „tudom, hogy Isten igazságos.” Ezt mi is be kell vésünk az agyunkba, mert lesznek olyan helyzetek az életünkben, amelyek okát nem fogjuk megérteni. „Hogyan ítélné Isten pokolra azt, akinek sosem volt alkalma Jézusról hallani?” Először is azt modanom, hogy nem látom sehhol a Bibliában, hogy ezt az embert Isten pokolra küldené, hanem azt látom az Írásokból, hogy Isten igazságosan fogja megítélni ezt az embert is. Nem tudom, hogy mit fog tenni, de amikor megteszi, és én meglátom, akkor megértem, hogy ez igazságos, mert Ő igazságos.

Jób azt mondja, hogy „tudom, hogy Isten igazságos, de nem ez a problémám, hanem az, hogy hogyan állhatok meg Isten előtt, hogy megvédjem magam?” Hogyan igazíthat meg Ő engem, hisz Ő olyan hatalmas, a bölcsessége annyira meghaladja az enyémet, hogy 1000 kérdésből egyre sem tudnék felelni? Olyan kicsi vagyok Istenhez képest, Ő pedig végtelen. Hogyan tudja ez a porszem, én, bármikor elérni Istent, vagy megvédeni magát előtte, vagy egyáltalán szólni hozzá, megkérdezni Tőle, hogy miért tette ezt?

*Ha kedve támadna vele perbe szállni, ezer kérdés közül egyre sem tudna válaszolni.
Ki olyan bölcs szívé és hatalmas erejű, hogy ellene szegülve épségben tudna maradni?
Hegyeket mozdit el, és nem tudják, hogy ő forgatta föl haragjában.*

Washington államban egy új autópályát építettek, és öt hónap alatt, napi 24 órában a legmodernebb földmunkagépekkel sikerült annyi földet elmozdítani, amely 5300-szor kevesebb volt annál, amelyet a Szent Heléna vulkán 27 perc alatt por formájában szétszórta az Egyesült Államok északi-nyugati részén. Ebből is láthatjuk, hogy mekkora az ember az Istenhez képest.

*Megrendíti helyén a földet, oszlopai megrendülnek.
Ha parancsol a napnak, nem ragyog fel, és pecséttel zárja le a csillagokat.
Egymaga feszítette ki az eget, lépdél a tenger hullámhegyein.
Ő alkotta a Nagymedvét és a Kaszás-csillagot, a Fiastyúkot és Dél csillagait.
Hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul.
Elvonul fölöttem, de nem látom, elsuhan, de nem veszem észre.
Ha elragad valamit, ki akadályozhatja meg? Ki mondhatja neki: Mit teszel?
Isten nem vonja vissza haragját, meghunyászkodnak előtte a szörnyeteg segítői is.
Hát én hogy válaszolhatnék neki, hogy válogathatnám meg szavaimat vele szemben?
Ha igazam volna, sem válaszolhatnék neki; mint bírámhoz, könyörögnöm kellene.
Ha kiáltanék és válaszolna, akkor sem hinném, hogy figyel hangomra.*

Igaz, hogy Isten igazságos, de fogalmam sincs, hogyan közelítsek Hozzá, hogyan tudjam feltárni előtte az én esetemet, mondja Jób, mert Ő hatalmas és végtelen, és egy nagy szakadék van köztünk.

A 8.-ik zsoltárban hasonló problémát tár elénk Dávid, egy kicsit más szemszögből nézve:
*Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél,
micsoda a halandó - mondom -, hogy törödsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?*

Dávid a mennyből kiindulva látja a nagy szakadékot, míg Jób itt a földön állva néz felfelé, és ugyanazt látja: a szakadékot.

*Hiszen viharral kerget engem, ok nélküli szaporítja sebeimet.
Lélegzetet sem hagy vennem, hanem keserűséggel lakat jól.
A hatalmaskodó erőszakra azt mondja: Itt vagyok! A törvénykezésre pedig: Ki idézhet meg engem?
Ha igazam lenne is, bűnösnek mondana szája, ha feddhetetlen lennék is, hamisnak tartana.*

*Feddhethetlen vagyok! Nem törődöm magammal, megvetem az életemet.
Mindegy! - azt mondom tehát: Véget vet feddhethetlenségem és bűnösnek.*

Másszóval a jóságom nem mentesít a problémáktól, mert Isten mind a jót, mind a rosszat elpusztíthatja.

*Ha hóban mosakodnám is, ha lúggal tisztítanám is kezemet,
akkor is sárba taszíthatasz, még ruháim is utálnának engem.
Mert ő nem ember, mint én, akinek azt felelhetném: Menjünk törvénybe egymással!
Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné kezét.*

Mit mondhatnék neki? Nem kérkedhetek az én igaz voltommal előtte, hisz még ha tiszta volnék, akkor is sárba taszíthat.

Nem ember ő, mondja Jób, pedig milyen gyakran akarjuk Őt a mi szintünkre alacsonyítani. Milyen gyakran esünk a Róma 1-ben megírt kategóriák egyikébe, ahol Pál azt írja, hogy

*Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen,
azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot.*

Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra.

Ami ugyanis nem látható belőle: az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható. Ennél fogva nincs mentségük,

hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istent, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett....

Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen.

Az emberek a saját szintjükre akarták lehozni Istent, ahelyett, hogy Istent dicsőítették volna Őt. Ha én utasításokat adok neki, akkor nem dicsőítem Őt istenként. Nem parancsolhatom meg neki, Jézus nevében, hogy ezt és ezt tegye – ez nem Istent való dicsőítése, hanem önmagunk alá gyűrésének kísérlete, a palackba zárt szellemhez hasonló kezelése. Isten nem egy szellem, nem egy mágikus amulett, és nem is lehet imánk célja az, hogy a mi akaratunk teljesebben, hanem az, hogy Isten akaratát legyen meg.

Ő sokkal jobban tud mindent annál, mint amire én bármikor is képes lehetek. A legbölcsebb imádságom az lehet, hogy „Atyám, legyen meg a Te akaratod az én életemben.” Sosem aggódom amikor nem tudom, hogy mit imádkozzak, és ez sokszor megtörténik, de bizalmam van abban, hogy az Ő akaratát legyen meg, és tudom, hogy ez a legjobb. Ő annyival hatalmasabb és bölcsebb nálam, hogy nincs is összehasonlítási alapom, nem lehet a behatároltat a végtelennel összehasonlítani.

Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné kezét.

A helyzetem reménytelen, mondja Jób, mert nem láthatom Istent, nem érinthetem meg, pedig tudom, hogy ott van, és tudom, hogy igazságos, de én csak egy ember vagyok, Ő pedig a végtelen Isten. Az egyetlen mód erre az lehet, ha valaki közénk állna, aki mindkettőnkre rátenné a kezét, de ilyen nincs.

Mennyire hálás vagyok Istennek az Új Testamentum kinyilatkoztatása miatt, ahol Pál apostol azt írja:

*Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus,
aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében.*

Ő az, Aki megérinti Istent, és ugyanakkor lejött, és engem is megérintett. Emberként Ő is megkísértetett ugyanúgy, mint én, azért hogy segíthessen nekem, amikor a kísértésem óráiban vagyok.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

Ő kezdetben az Istennél volt.

Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága....

Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről.

Jób azt mondta, hogy körülöttem van, de nem látom Őt, János azt mondta, hogy láttam Őt. Jób azt mondta, hogy nem érinthetem meg, János azt mondja, hogy megérintettem.

Az ember sohasem tudott volna hidat építeni Istenhez, de Isten az Ő kegyelméből megépítette ezt a hidat az emberhez. Ebben található az a ahatalmas különbség, amely minden más vallás és a kereszténység között van. Minden vallás arról szól, hogy miként kísérli meg az ember az Istenhez vezető híd felépítését, és megpróbál felmászni a létrán, hogy elérje Istent, megtalálja Istent.

A kereszténységben Isten lenyúl az emberért, és ezért a kereszténység értelmes és logikus, míg az összes többi vallási rendszer értelmetlen és logikátlan, mert lehetetlen a végesnek elérni a végtelent. Ennek ellenkezője pedig valóságos: a végtelen Isten kinyújtja kezét, és eléri a véges embert – ez a kereszténység. „Úgy szerette Isten e világot, hogy megépítette a hidat azáltal, hogy elküldte egyszülött Fiát, hogy aki hisz Őbenne, az el ne vesszen, hanem megismerje és megtapasztalja Isten végtelen szeretetét.

Jób mindenét elveszti, és azzal a vágyakozással kiált Isten felé, amely ott található minden ember szíve legmélyén. Sir Henry Drumon a „Természet és a természetfeletti” című könyvében azt írja: „Az ember minden sejtjének belsejében ott találhatóak azok a kis csápok, amelyek Isten felé nyújtózkodnak.”

Amikor komolyabb dolgokról kezdünk beszélni, mint a spagetti, vagy a ma esti vacsora, és elérkezünk az élet legkomolyabb dolgaihoz, akkor rájövünk, hogy Istent kell elérjük, de hogyan? Szegény Jóbnak is az volt a gondja, hogy ki járhat közben érte Istennél?

Kedves Jób, van egy közbenjáró, Aki Isten és ember között áll, és egy az Atyával. Ő az, Aki egyik kezét ráhelyezi az Atyára, a másik kezét rám helyezi, és eggyé válik velem. Jézus Krisztus érintésével kerülök kapcsolatba Istennel, és az életem legalapvetőbb szükséglete be van töltve, megérintetem Istent.

Lehet, hogy most az gondold magadban, hogy „oh, te szegény lélek, azt hiszed, hogy megérintetted Istent?” Hát csak gondold ezt nyugodtan. Lehet, hogy sajnálsz most engem, kicsit szomorúan nézel rám, de hadd mondjak el valamit: A most érzett szomorúságod semmi ahhoz képest, amit én fogok érezni azért az emberért, aki nem mondhatja majd el, hogy megérintettem Őt. Aki nem tudja, hogy milyen az, amikor Isten megérinti az életét, ez az, akiért nagy sajnálatot kellene érezni. Aki sosem hallotta Isten hangját, aki sosem érezte Isten jelenlétének boldogságát és örömét, azért kell szomorkodni, nem értem. Én jó helyen vagyok.

A 10.-ik fejezetben Jób így folytatja:

Lelkemből megutáltam életemet. Szabadjára engedem panaszomat. Hadd beszéljek keserű lélekkel!

Azt mondom Istennek: Ne tarts bűnösnek! Add tudtomra, miért perelsz velem?

Jó neked az, hogy nyomorgatsz, hogy megveted kezed munkáját, a bűnösök tanácsának pedig kedvezel?

Vajon testi szemeid vannak neked, és úgy látsz, ahogyan az ember lát?

Olyanok napjaid, mint a halandóé? Olyanok éveid, mint az emberé?

Hiszen kutatod bűnömet, és keresed vétkeimet,

pedig tudod, hogy nem vagyok bűnös, de senki sem ment meg kezedből!

Kezed formált és alkotott engem, azután elfordulsz, és el akarsz pusztítani?

Emlékezz csak: úgy formáltál, mint egy agyagedényt, mégis újra porrá tennél?

Jób esedezik Istenhez, emlékezteti Őt, hogy Ő alkotta a porból. Ez a tudat engem is megnyugtat. A Zsoltárokból azt olvassuk, hogy tudja, hogy porból lettünk. Nem vagyunk csodaemberek és csodaasszonyok – por és hamu vagyunk. Nem vagyunk szuperszentek, akik lenni szeretnének, pedig gyakran gondoljuk ezt magunkról. Por és hamu vagyunk, és Isten nem felejté el.

Köszönöm Atyám, hogy erre emlékezel, mert én gyakran elfelejtem ezt. Azt gondolom, hogy több vagyok annál, ami vagyok valójában, és azt hiszem, hogy többet tudok elvégezni annál, mint amire képes vagyok. Sokszor azt hiszem, hogy többet értem el, mint amit valójában elértem, és elkezdek bízni önmagamban, és büszkén tekintek a tükörbe. De Isten az Ő szeretetében kipukkasztja az önbizalmamat, és csak ülök ott letaglózva, mindent összekuszálva, és kiáltok hozzá: „Oh, Istenem, miért engedted meg, hogy ez velem megtörténjen. Kiábrándultam önmagamból, megint elbuktam.” Isten meg emlékeztet arra, hogy csak por vagyok, amiből vétettem. Elfelejtetted? – kérdezi Isten. Igen. De Ő ezt nem felejté.

Emlékezz csak: úgy formáltál, mint egy agyagedényt, mégis újra porrá tennél?

Nem úgy öntöttél-e, mint a tejet, és nem úgy oltottál-e, mint a sajtot?

Bőrbe és húsba öltöztetted, csontokkal és inakkal szőttél át.

Élettel és szeretettel ajándékoztál meg, és gondviselésed őrizte lelkemet.

Mégis ezeket rejtegetted szívedben, tudom, ez volt a szándékom:

Ha vétkezem, te számon tartod, bűnöm alól nem mentesz föl engem.

Ha bűnös vagyok, jaj nekem! Ha igaz vagyok, akkor sem emelhetem föl fejem. Elégeld meg gyalázatomat, lásd meg nyomorúságomat!

Istenem, semmit nem értek már, mondja Jób, nem értem, hogy mi történik velem, teljesen össze vagyok zavarodva. Én magam is ültem azon a helyen, ahol Jób van most, mert teljesen össze voltam zavarodva az élet kis intrikái miatt.

Hiszen ha gőgös lennék, orozslánként rontanál rám, és ellenem fordítanád csodálatos hatalmadat.

Új tanúkat állítanál ellenem, szaporítanád az engem érő bosszúságot, sorozatosan támadnának ellenem.

Miért is hoztál ki anyám méhéből? Bár kimúltam volna, és szem ne látott volna!

Olyan lennék, mint aki nem is volt, akit az anyaméhéből vittek a sírba!

Úgyis rövid az időm! Ha megszűnnék a baj, és elmaradna tőlem, egy kissé felvidulnék,

mielőtt odamegyek, ahonnan nem térhetek vissza: a sötétség és a halál árnyékának országába,

a vaksötét országba, a halál árnyékának sötétségébe, ahol nincs rend, és a fény is olyan, mint a sötétség.

A 38.-ik fejezetig kell várjunk a világosságig, tartsatok hát ki.

Ez a pusztaság. Az élet legfontosabb kérdései jelentkeznek, amikor mindent elvesznek, amikre mi is támaszkodunk. Ekkor derül ki, hogy mi az élet legfontosabb kérdése. Erről szól Jób könyve. Nem mindig kellemes és kényelmes. Vannak alapvető szükségleteink, de Isten betöltötte azokat Jézus Krisztuson keresztül.

A Jób szívéből előtörő minden egyes kiáltásra választ találunk az Új Testamentumban.

50 perc